

IV.

ICONES SELECTAE

HYMENOMYCEPTUM

H U N G A R I A E.

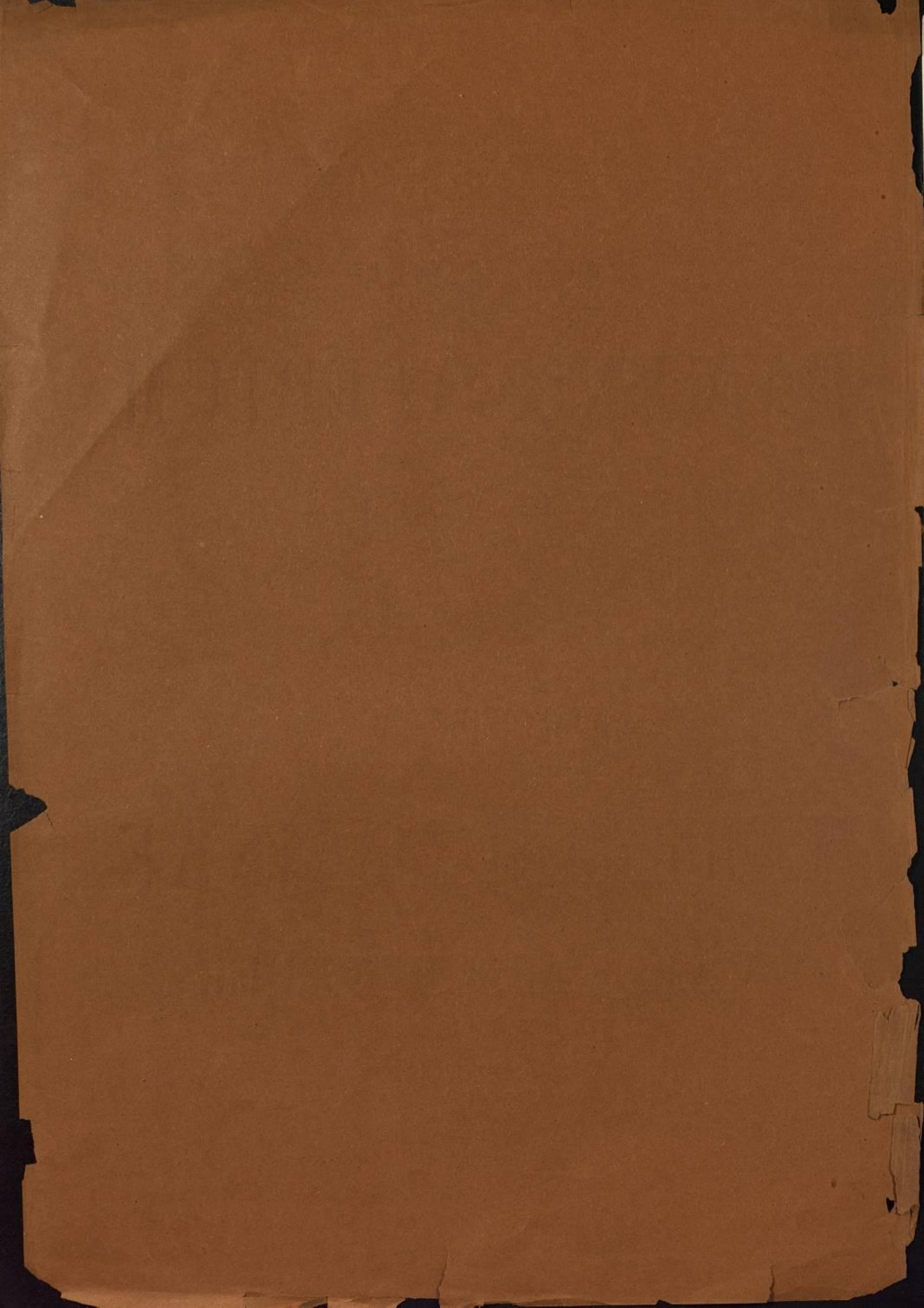

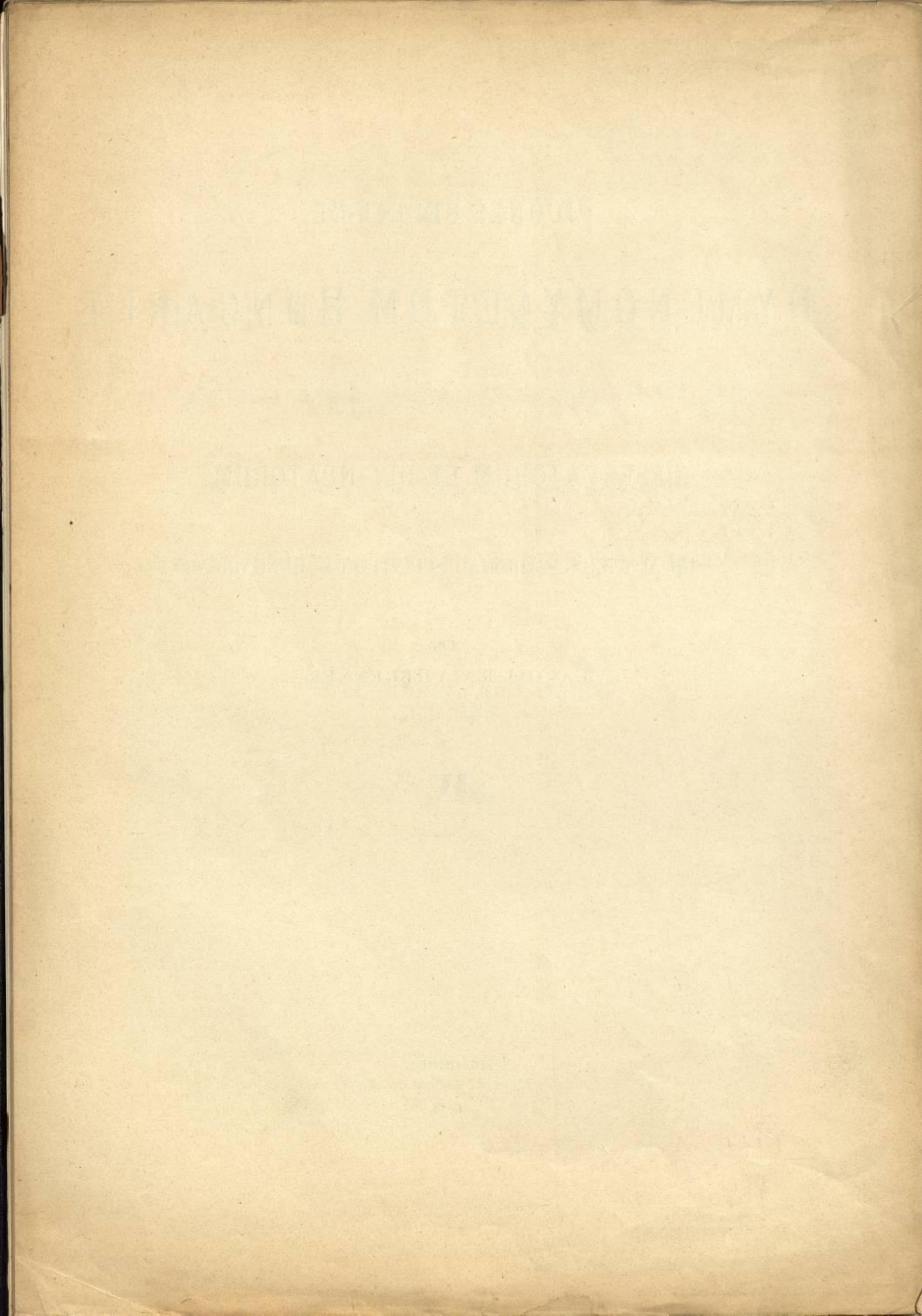
MAGYARORSZÁG

HÁRTYAGOMBÁNAK

VÁLOGATOTT KÉPEI.

(Ára 5 frt.)

ICONES SELECTAE
HYMENOMYCETUM HUNGARIÆ

PER STEPHANUM SCHULZER ET CAROLUM KALCHBRENNER

OBSERVATORUM ET DELINEATORUM.

EDITAE

SUB AUSPICIIS ACADEMIAE SCIENTIARUM HUNGARICAE

CURA
CAROLI KALCHBRENNER,

ACADEMIAE MEMBRI.

IV.

BUDAPESTINI,
TYPIS ATHENAEI.
1877.

N.R.A. 871583

XIX
5607-IV

MAGYARORSZÁG

HÁRTYA GOMBÁINAK VALOGATOTT KÉPEI.

SGHULZER ISTVÁN ÉS SAJÁT ÉSZLELETEI ÉS RAJZAI NYOMÁN

A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA III. OSZTÁLYÁNAK MEGBIZÁSÁBÓL

KIDOLGOZTA

KALCHBRENNER KÁROLY,

AZ AKADÉMIA RÉNDES TAGJA.

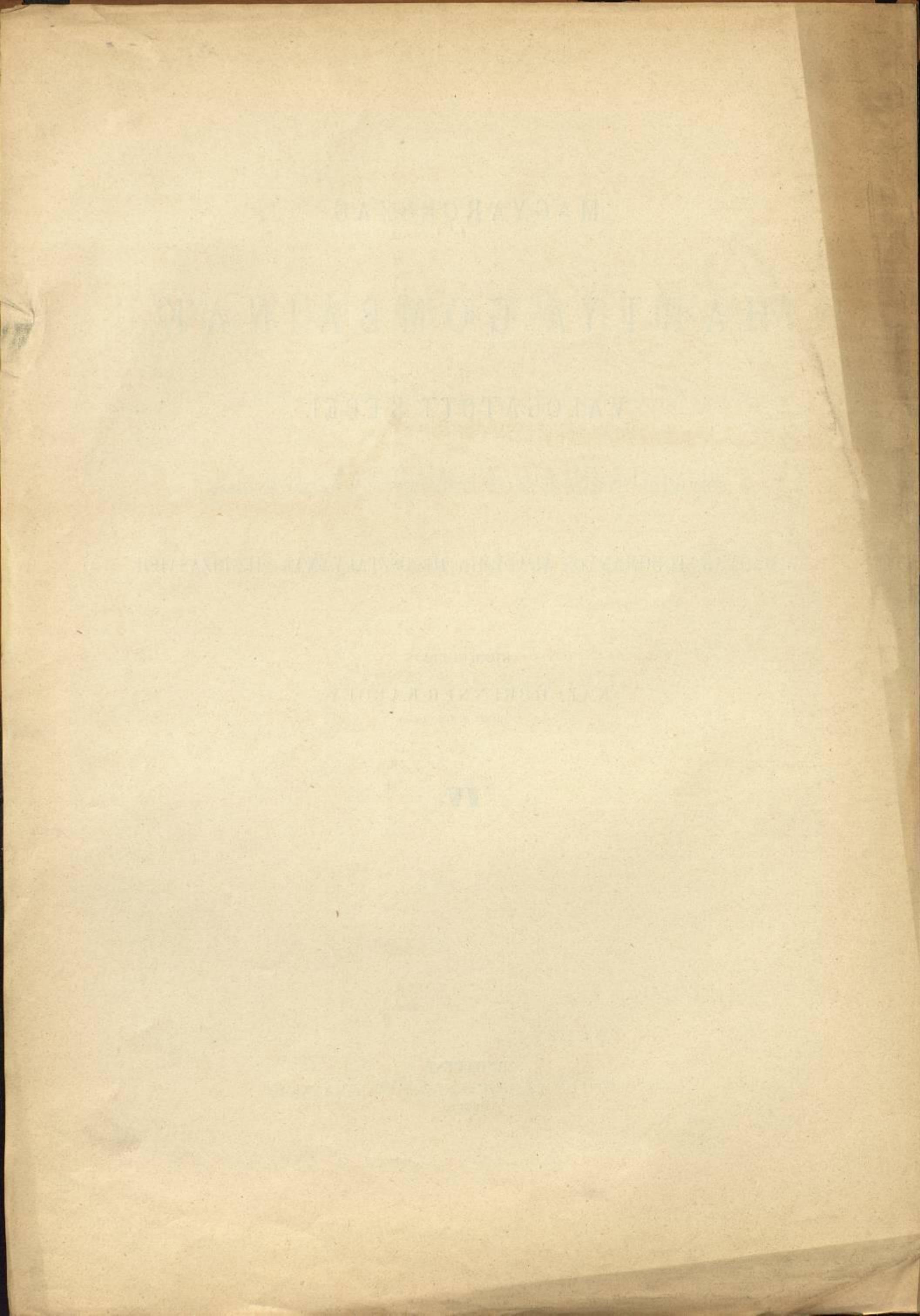
IV.

BUDAPEST.

NYOMATOTT AZ ATHENAEUM NYOMDÁJÁBAN.

1877.

80. BOLETUS PORPHYROSPORUS FRIES.

Fries, Hym. europ. p. 514. — Tab. XXXII. Fig. 1.

In silvis inferalpinis Scapusii, ad Luesivnam, in solo graminoso inter Betulas, etiam in valle Sztraczena.

Solitarius vel in paucis individuis caespitosus. Stipes solidus, validus, aequalis vel deorsum incrassatus, ut subbulbosus appareat, 4—5" longus pollicem et ultra crassus, haud seaber sed quasi pruinoso-punctatus, fuligineus. Pileus, valde carnosus, pulvinato-deplanatus, spithameus, siccus pube erecta velutinus, olivaceus vel umbrino-fuscescens, contusus nigrescens. Velum nullum. Tubuli semiliberi, ampli, pentagoni, grisei, tactu umbrini. Caro crassa, nivea, ad poros coerulecens. Odor gravis, mihi piscinus. Sporidia fusco-purpurea.

Eximum decus! Eo magis mirandum hunc fungum per antiquos, licet hi Boletos praferenter attendebant, depictum non fuisse. Sed exstat tamen icon rudis in Kikx. Sterb. t. 3. rte xylographi expressa, quae illum adumbrare videtur.

A Szepesség havasalji erdeiben, Luesivna táján, gyeper földön, nyírfák közt, a sztraczenai völgyben is.

Magános vagy kevés egyénekben gyeper. Tönkje teli, erős, egyenletes vagy lefelé könnyedén hasas 4—5" hosszú, hüvelyknyi vastag, nem érdes, hanem mintegy pontozottan deres, kormos. Kalapja igen husos, vánkosforma, lapuló, egyarasnyi, száraz, rövid szőrtől bársonyszerű, olajszinű, vagy umbrabarna, sérülés által feketéllő. Nincs takarója. Csövecskéi félén szabadok, tágasak, ötszögletesek, szürkések, nyomás által umbrabarnák. Husa vastag, tisztafehér, a likacsok mellett káros. Szaga erős, halszerű. Sporái biborbarnák.

Diszes gomba, s annál csodálatosabb, hogy a régiéktől — noha azok épen a tinorúkra nagy figyelemmel voltak — nem festetett le. De van mégis Kikx. Sterb. 3. táblán egy tökéletlen fametszet, mely ezen gombát látszik ábrázolni.

81. BOLETUS DURIUSCULUS SCHULZER.

Mpt. pag. 820. f. 1. Fries, Hymen. eur. p. 515. — Tab. XXXIII. fig. 1.

In silvis Slavoniae ad Nustar sub Populis tremulis. Sept. Octob.

Solitarius vel pauca individua basi juncta. — Stipes solidus, basi attenuatus, subventricosus 1½—6" longus. 1—2" crassus, primum albus dein albo lutescens, in quibusdam squamulis subtilissimis umbrinis dense punctatus. Pileus carnosus, subglobosus, stipitem primo arce cingens, dein hemisphaericus 2½—5" latius, tactu mollis, siccitate saepe tessellato rumpens, post pluvias viscidus, albidus demum fuscescens, castaneus. Tubuli a stipite liberi, longi, livido lutescentes, ore primum albi, senio concolores. Caro valde dura, pure alba, contactu aëris, praesertim in pileo et superiore stipitis parte, colore incarnatum, fere miniatum vel cupreum induit qui sensim in cinereo-violaceum mutatur, in peripheria stipitis vero alba persistit. Sporae magnae, oblongae, uno polo lateraliter productae, 2—3 nucleis oleosis farctae umbrinae. Edulis, deliciosus.

A Boleto scabro duritie, tintura mutabili carnis, sporarumque forma differt. In illo enim sporae fusiformes observantur, in nostro oblongae, fere cylindricae. Etiam cum Bol. porphyrosporo affinitas adest.

Tótország erdeiben Nustar környékén, Rezgőnyárfák alatt. Sept. Oct.

Magános vagy néhány egyén tövén egyesítve. Tönkje teli, tövén vékonyuló, kissé hasas 1½—6" hosszu, 1—2" vastag, eleinte fehér, aztán fehér-sárga, többnyire igen finom umbrabarnás pikkelyektől sűrűen pontozott. Kalapja husos, ifjúságában gömbded és tönkjét szorosan átölelő, később felgömbű, 2½—5" széles, felületén puha, szárazság által finom mezőcskékre szakadó, eső után ragadós, fehér, aztán barnás vagy gesztenyeszinű. Csövecskéi a tönktől szabadok, hosszak, szürkés-sárgások, szájukon fehérek, idővel egyszínűek. Husa igen kemény, tiszta fehér a levegő behatása által, főkép a kalapban és tönkje felsőbb részén testszinűvé, majd nem pirossá vagy rézveressé lesz, mely szín lassankint hamvas violaszínűbe megy át; de ugy, hogy a tönknek körszéle fehér marad. Sporái nagyok, hosszúdadok, egy sarkon oldalagosan kihuzvák, 1—3 olajseppel, umbrabarnák. Megehető, finom ízű.

A Bol. scaber-től igen kemény, színét változó husa és sporái alakja által különbözök. Ezek tudnillik majdnem hengerdedek a mi gombánkban, mig amábban orsóformák. A Bol. porphyrosporus-al is némi rokonságban áll.

BOLETINUS KALCHBR.

Enum. II. p. 286. — Fries Hym. Europ. p. 519. — Subgenus Boleti.

Hymenophorum a hymenio celluloso non discretum sed in mucrones porrectum et tramae instar inter cellulas descendens; hinc cellulae in carne pilei immutata nidulantes et nec ab hoc nec a se invicem separabiles. Fungus carnosus, putrescens, stipite centrali annulato. A Boleto ita differt, ut Trametes a Polyporo. Hucusque unam tantum speciem complectitur.

Kalaphusának alsó rétege a termő rétegtől nincs elkülönítve, hanem tüskék alakjában a csövecskék között lenyúlik; minél fogva ezen csövecskék (sejtek) a meg nem változott kalaphusban fészkelve, kalapjuktól és egymástól el nem választhatók. Husos, rothadásnak alávetett gomba, melynek tönkjé középponti és gyűrűs. A Boletustól ugy különbözik mint Trametes a Polyporustól. Eddig csak egy faja van.

82. BOLETINUS CAVIPES O_{PATOWSKI} COMMENT. p. 11.

Kalchbr. Enum. II. p. 287. — Boletus cav. — Fries Hym. Europ. p. 520. — Boletus squamiger Staude et Lenz. — Tab. XXXI.

In silvis montanis et subalpinis Carpatorum centralium, ad terram muscosam, graminosam, praesertim sub Laricibus. Semel etiam in trunko muscoso Fagi reperi. Sept. Oct. — Species haec primum ab Opatowszky et Klotsch ad »Mariazell« Stiriae lecta, serius vero eodem loco (Weichselboden) et in Tiroli per amicum Hohenbühel-Heufler reperta. Etiam ad Schnepfenthal Thuringiae sub laričibus frequenter nascitur. — Tabulae nostrae figuræ sub a), per Cl. Gerbing ad specimina thuringiaca eximie pictas. Paedagogii celeberrimi Schnepfenthalensis docens, Dr. A. Röse mecum benevole communicavit.

Stipes centralis elasticus, tenax, medulla molliori falcatus et demum cavus, subaequalis vel sursum attenuatus, 2—3" longus, 3—5" crassus, basi dilatata radicoso-appendiculatus, impolitus vel fibrilloso-squamulosus, fulvus. Cortina membranaceo-fibrosa, albida, partim margini pilei, partim apici stipitis adhaerens, demum penitus disparens. Pileus convexus, subumbonatus, carnosus, latus (hanc fragilis), 1½—3" latus, siccus, fulvus, squamulis fibrillosis vestitus. Hymenium flavum, demum virescens aut olivaceum, celluloso-lacunosum porosum ve, venis quibusdam prominentioribus, radiantibus, ramosis, anastomosantibus percursum. Lacunae a venis his interceptae et in cellulas minores effiguratae, poros sistunt compositos, irregulares in stipite decurrentes. Caro tenax at mollis, pilei flavescent, stipitis alba. Odor subnullus.

A Kárpátok hegyi és havasalji erdőkben, mohos, gye- pes földön, főképen veres fenyők alatt; egyszer egy mohos bikken is leltem. Sept. Oct. — Ezen faj legelőször Opatowszky és Klotsch által fedeztetett fel Stájerországban Maria-Zell közelében »Weichselboden« nevű tájon; későbben ugyan ott és Tirolban is, Hohenbühel-Heufler barátom által Thuringiában is, Schnepfenthal körül bőven terem, veres fenyők alatt. Táblánknak a. alatti ábráit thuringiai példányok után Gerbing által készültek és a Schnepfenthali hires növelde tanára Dr. A. Röse, azokat velem közölte.

Középponti tönkjé ruganyos, szívós, belsejében puhább husu és csak hamar odvas, majdnem egyenletes vagy felfelé vékonyuló, 2—3" hosszú, 3—5" vastag, tövén gyökérszerűen függelékes, csiszolatlan vagy rostos-pikkelyes, sárga-barna. Fügönyle hártás-rostocecskás, fehérés, s elszakadván, részben a kalap karimáján marad, részében a tönk csucsán gyűrüt képez, és később teljesen eltűnik. Kalapja domború, majdnem pupos, husos, szívós (nem törékeny), 1½—3" széles, száraz, sárga-barna, rostos-pikkelyes. Termörétege sárga, később olajzöld vagy barna, sejtesen üreges és likacsos, s ezen felül nemileg sugárzóan eres. Sejtjei hosszukások, egyenetlenek, s ugy vannak összetéve, hogy a kiálló erek között levő üregek ismét több kisebb sejtekre oszolnak, a tönkön pedig lefutván, felületes hálót képeznek. Kalapjának belsejében levő husa sárgás, tönkjében fehér. Szaga nem feltünő.

83. POLYPORUS PERONATUS SCHULZER.

Mpt. p. 797. fig. 3. Fries Hym Europ. p. 532. — Tab. XXXII. fig. 3.

Ad terram in silvis fagineis ad Betfia comitatus Biharientis; solitarius, rarus. Aestate.

Spongioso coriaceus, ob incrementum rapidum saepe gramina stipulasque obvolvens. Stipes centralis solidus, ultra pollicem longus, 4" crassus, albo-fuscescens, sed vagina arcte adnata, ochracea maxima ex parte inclusus. Pileus tenuis, centro depresso $1\frac{1}{2}$ " latus, floccoso-glabratus vel subvelutinus, ac albido-fulvescens, zonis obscurioribus variegatus. Pori minuti, decurrentes, intus fusciduli, ore albi. Caro fuscescens, fomitem simulans.

Species paradoxa ob stipitem quasi spatha inclusum. Habitus Pol. perennis, sed substantia mollier, spongiosa.

Földön, bikkfaerdőkben, Betfia körül, Biharvármegyében, magánosan növő, ritka. Nyáron.

Szivacsos-bőrös, hirtelen kifejlődése folytán sokszor füveket és ágaeskákat körül fog. Tönkje központi, teli, hüvelyknél hosszabb, 4" vastag, fehér-barnás, hanem legnagyobb részben egy hüvelyidomu, szorosan hozzá nőtt okersárga képződménytől fedett. Kalapja vékony, behorpadt, $1\frac{1}{2}$ " széles, pelyhesen simított, fehér-sárga, setétebb övekkel tarkázott. Csövecskéi aprók, lefutók, barnások, fehér-deres nyilással. Husa barna, taplószerű.

Igen különzetes faj, tönkjének szokatlan alakja miatt. Termete majdnem olyan, mint a Pol. perennis-é, de álla- ga sokkal puhább, szivacsos.

84. POLYPORUS SCHULZERI FRIES.

Hym. Europ. p. 556. — Pol. Irpex Schulz. mpt. p. 719. f. 1. — Tab. XXXIV. fig. 1

In quercubus cariosis ad Szabar, comitatus Baranya et in silva Retki gaj prope Vinkovce. Octobri evolutus in Febr. usque persistit.

Pileus sessilis, carnosus suberosus pulvinatus, margine-obtusus, 2—5" latus, pollicem crassus, glaber a zonu s, pellicula albida tectus, basim versus griseo-tomentosus, quod vero tomentum senio disparet. Pori rotundi, manusculi, longi, ore hydnoideo dentati albidi. Caro primum coriacea, fibrosa, mox suberosa, demum friabilis, alba, aetate lutescens vel rubescens.

Forma, colore et indole Pol. betulinus proximus; sed ab hoc et omnibus, suae gregis poris amplis, hydnoideo-laceis optime distinctus. »Hymenium ex icone magis, Hydnus quam Irpicem refert, quare hanc speciem dicatam volui felicissimo fungorum investigatori.« Fries. l. c.

Redves tölgyeken, Szabar körül Baranyamegyében és a Retki gaj nevű erdőben Vinkovce mellett. Octob. havában fejlődve február közepéig eltart.

Kalapja tönktelen, husos-paraszerű, vánkos idomu, szélin tompa 2—5" széles, hüvelknyi vastag, sima, övtelen, fehéres kéreggel fedett, töve felé szürkés nemezzel, mely későbben eltünik. Likacsái kerek, nagyocskák, hosszak, nyilásukon fogakra szakgatottak, fehérsek. Husa eleinte rostos-bőrös, majdan parás, utoljára porhányó, fehér, idővel sárgás vagy veres.

Termete, színe és husának minősége folytán, Pol. betulinus-hoz hasonlit; de tőle ugy mint többi czéh-társaitól, jól különbözik tágas, Gerben módjára fogas csövecskéi által.

Fries i. h. ugy nyilatkozik: az illető ábra szerint ezen gomba inkább Gerben-hez, mint E. g. o. m. b. ához hasonlitható termőréteggel bír; ezért kivántam, hogy e faj sok jelles gomba felfedezőjének (Schulzernek) ajánlva legyen.

85. POLYPORUS OSSEUS KALCHBR.

Enum. I. p. 160. — Fries Hym. europ. 541. — Tab. XXXIV. fig. 2.

In truncis cariosis Laricum, per Hungariam borealem haud rarus, quotannis obvius. Etiam in Tiroli lectus (Heufler) et in Austriae inferioris monte Schneeberg (Juratzka). — Prima aestate evolutus in autumnum persistit et hieme corruptitur.

Caespitoso multiplex, tenax, firmus, totus albus. E basi communi surgunt stipites solidi, brevis, saepissime concrecentes, in pileos sublaterales dilatati. — Pilei varii, conato-imbricati convexi depressive 1—3" lati, laeves glabri, azoni. Caro valde compacta aquabilis (haud fibrosa) vix succosa, tenax, elastica, candida, siccitate demum valde indurascens. Pori adnati, minutae perbreves, rotundi sed demum ore laceri, stipitis etiam partem occupantes. Odor acidulus. Sapor amaricans. Sporae subglobosae, minutae, albae.

Omnino differre videtur a mihi ignoto *Pol. caseario* Fries. Epicr p. 449. Hic enim quercus inhabitat, noster vero nunquam alibi quam in Larice repertus est. Nec caro hujus rigido fragilis, sed tenax et demum fere ossis instar dura, e fibris brevibus, nodulosis densissime compaginata. Pilei primum candidi vetustate modo colorem albo-alutaceum induunt.

Redves veresfenyök törzsein, felső Magyarhonban nem ritka és minden évben előforduló. Tirolországban is lelte Heufler és Ausztriában Schneeberg nevű hegyen Juratzka. Nyár kezdetén fejlődik, késő őszig eltart és télen elvész.

Pázsitos, sokalaku, szivós, tömör, egészen fehér. Egy közös alapból rövid, teli, sokszor összenövő tönkek erednek és oldalagos kalapokba szélesednek. Kalapjai változó alakuak, összenötten fedelékesek, domboruak vagy lenyomottak, 1—3" szélesek, simák, csupaszok, övtelegenek. Husa igen tömör, nem rostos, alig nyirkos, szivós, ruganyos, tiszta fehér, száradás által nagyon keményedő. Csövecskéi a tönkhez nöttek, piczinyek, igen kurták, kerek, de későbben szakgatott nyilással. Szaga savanyús. Ize kesernyés. Spórái gömbölydedek, parányiaki fehérek.

Mint látszik, az általam nem ismert *Pol. caseosus* től (Fries Epicr 449. lap) jól különbözik. Ez tudniillik a tölgyeket lakja, mig a mi fajunk kizárolag csak Veresfenyőn terem. Ennek husa sem merev — törékeny, hanem szivós és utoljára majdnem oly kemény, mint a csont. Góreső alatt látva igen rövid, bötykös, sürüen összekuszált rostocskákból áll. Kalapjai eleintén tiszta fehérek és csak véntilés által lesznek fehérbőrszínűek.

86. POLYPORUS PUBESCENS SCHUM.

Fries. Hym. Europ. p. 553. — Tab. XXXIV. fig. 3.

In truncis Salicum, ad ripas Hernadi prope Olaszium. Sept.

Pilei carnosolenti, suberosi, crassi imbricato-confluentes, pubescentes, albido ochracei, unicolores vel zonis quibusdam obsoletis, lividis tincti 4—5" lati 2—3" longi. Caro primum succosa, ob incrementum rapidum gramina ramulosque includens, intus concentrica zonata, albida vel ligneo pallens. Pori rotundi, minimi, nudo oculo vix conspiciendi, albi, senio passim in sulphureum vibrantes.

A larvis maxime infestatur et plerumque jam ineunte hieme destructus invenitur. Fors nova species!

Redves füzek törvén, a Hernád mentében, Szepes-Olasz mellett. Sept.

Kalapjai szivós husuak, paraszerűek, vastagok, fedelékesen összefolyók, puhaszörűek, fehér-oker-sárgák, egyszínűek vagy néhány nem igen határozott szürkés övvel ellátottak, 4—5" szélesek, 2—3"-re kinyújtvak. Husa eleintén leves, hirtelen növekvése folytán füveket és ágacskákat beburkoló, egyközüleg öves, fehér vagy halvány faszinű. Likacsái igen kicsinyek, pusztaszemmel alig láthatók, fehérök, elaggott korukban helyenkint kénkösárgák.

Pondrók által igen látogattatik és e miatt többnyire már tél kezdetén van romló félben. Talán új faj!

87. POLYPORUS CADAVERINUS SCHULZER.

Mpt. p. 750. f. 1. — Fries. Hym. europ. p. 544. — Tab. XXXV. fig. 1.

In ligno quercum cavernosarum ad Csrni gai prope Vinikovce. Jul. Aug.

E mycelio sulfureo, passim rutilante, oriuntur tubercula informia, quae mox in stipites subramosos horizontales effigurantur; hi vero maxima ex parte ligno immersi manent et apice pileos parum dilatatos gerunt. Pilei raro bene evoluti et tunc semiorbiculares aut reniformes, 1—2" lati, 4" crassi, nonnunquam prolieri, margine obtusi, obscure olivaceo-fuscescentes, fere fuliginei, in parte vero ligno immersa cinnamomei. Carotenax, coriacea, lutea, fibris obscurioribus radiantibus picta, aeris contactu in pileo nigrescens. Pori minuti, angulati, integri, vix 2" longi, marginem obtusum versus reticulati, pileo concolores. Sporae ovato-globosae, minutae umbrinae. Odor Phalli impudici maxime penetrans, et fere intolerabilis per decennium persistens.

Foetore suo, capitis dolores causante, dignus omnino aemulus Polypori graveolentis Schwein.

Odvas tölgyek belső üregében, Csrni gaj erdőben, Vinikovce mellett. Jul. Aug.

A sárga, helyenkint rőt alszövetből éktelen bőtyökök erednek és vizirányos, sokszor ágas tönkökké alakulnak; ezek pedig tövükkel a redves fába mélyen befuródnak, és felső végükön nem igen szélesedő kalapokat hordanak. Kalapjai ritkán jól kiképezvék és akkor féltárcsások vagy veseidomuak, 1—2" szélesek, 4" vastagok, néha sarjadzók, szélükön tompák, sötét olajzöld barnák s majdnem kormosak, azon részen pedig, mely a fában rejlik, fahéjszinűek. Husa szívós, bőrszerű, sárga, sugárzó rőt rostoktól tarkázott, a kalapban feketedő. Csövecskéi igen kicsinyek, szegletesek, egészek, 2" hosszúk, a terméketlen szél felé felületesen reczések, a kalappal hasonzinűek. Sporái tojásdad gömbölyűek, kicsinyek, umbrabarnák. Szaga olyan, mint a Phallus impudicus-é, émelygős és majdnem kiállhatatlan, még egy évtized után is észrevehető a növénytában.

Főfájást okozó bűzénél fogva, a Polyp. graveolensnek méltó vetélytársa.

88. POLYPORUS BOREALIS B) MONTANUS FRIES.

Hym. europ. p. 552. — Tab. XXXV. fig. 2.

Hungaria superior, in truncis dejectis abietum ad Helyam comitatus Gömör. Etiam in Slavonia.

Subsolitarius vel imbricato concrescens; ex albo lutescens. Pileus primo carnosus-succosus, dein spongiosus, crassus, hirtus, margine obtusus, intus parallele fibrosus. Pori obtusi, integri, demum laceri.

Fungus noster forma vulgari spectabilior est tinturaque laetiori insignis.

Felső-Magyarországban, levágott fenyőkön, Helpa mellett Gömörmegyében, Tótországban is.

Magános vagy fedelékesen összenövő, fehér sárgás. Kalapja eleinte leveles-husos, aztán szivacsos, vastag, szörös, szélén tompa, belülről egy közüleg rostos. Likacskái eleinte tompák, ép szájuk, későbben szakgatottak.

Gombánk tekintélyesebb és tisztább szintű, mint a közönséges faj.

89. POLYPORUS EVONYMI KALCHER.

Enum II. N. 1232. Fries Hym. europ. p. 560. Tab. XXXV. fig. 3.

Ad radices Evonymi europaei et verrucosi in dumetosis prope Hernadum. Vere exaridus, autumno iterum stratoe revivisicit.

Fomentarius, durus et fere suberosus, effuso-reflexus, subimbricatus. Pileus convexo planus, rigidus, in bene

A közönséges és varas kecskerágó tövén, a Hernád melletti bozótokban Szepes-Olaszi körül. Tavaszszal kiszárad és elromoltnak látszik, de őszsel ismét feléled és új réteggel szaporodik.

Taplós, kemény, majdnem parás, kiomlott és vissza-

evolutis ad 3" productus, et 4—5" latus, saepe excrescentiis tuberosis et proliferationibus variis deformis, concentric e sulcatus, tomentosus, griseo-fuscus demum nudus, nigricans, margine acuto. Pori curti, minuti, rotundi falvo-cinnamomei. Contextus fulvus.

A Pol. Lonicerae Weinm. et Pol. Ribis Fr. parum admodum distat. Pileus, etiam vegetus, plerumque a muscis denso caespite obducitur.

hajlott, többnyire fedelékes. Kalapja domboruból lapos, merrev, jól kiképzett példányokon 3"—ig kinyujtott, 4—5" széles, sokszor gumós kinövések által éktelenített, központi lag barázadt, nemezes, barna-szürkés, későbben csupasz, feketés, éles széllel. Likacsai kurták, piczinyek, kerekdedek, fahéjszinűből sárga barnák. Állaga sárba barna.

A Pol. Lonicerae és Pol. Ribissel közel rokon. Még az élő gombának kalapja is többnyire sűrű mohpárnával van fedve.

90. POLYPORUS BENZOINUS F.R.

Hym. europ. p. 554. Trametes benzoina. Fries. Epicr. p. 489. Pol. morosus. Kalchbr. in bot. Zeit. 1870. — Tab. XXXVI. fig. 1.

In truncis abietum prostratarum, locis umbrosis, per silvas montanas Carpatorum. Etiam ad Eppan Tirolis leg. amicus Hohenbühel-Heufler. Aug. Sept.

Subimbricatus. Pileus suberoso-coriaceus, tenax; conchatus, 3—5" latus, 2—3" crassus, tomentoso-scaber, rubiginoso fuscus, una alterave zona spuria, nigricante, resinoso-nitente, notatus, margine acuto, sublobato albido, vetustior dense rugosus, indurascens, umbrinus. Tubuli minuti, aequales, rotundi, lignei coloris, ore albi, tritae fuscescentes, demum umbrini. Caro e fusco-pallescens, primum succosa, azona.

Ob stationem in pinu et zonas resinoso nitentes fungum nostrum olim sub denominatione. Pol. morosus distinx; sed utique cum Pol. resinoso multa habet communia, et hujus forma pinicola esse videtur.

Ledőlt fenyők törzsein, árnyas helyeken, a Kárpátok hegyi erdeiben, Tirolban is szedetett, Eppan környékén, Hohenbühel-Heufler barátom által. Aug. Sept.

Majdnem fedelékes. Kalapja parásbörös, szívós, kagylóidomu 3—5" széles, 2—3" vastag, nemezes édes, rozdaszinű barna, egy vagy másik feketés, gyántaszterűen fénylő övvel jelzett, éles szélén fehéres, kissé karélyos kiszáradás által keményedő, sűrűn redős, fekete barna. Csövecskéi kicsinyek, egyformák, kereknyilásúak, faszinűek, szájukon fehérek, dörzsölés által barnák. Husa csak eleinte nyíkos, halványbarna, övnélküli.

Mivel fenyőn terem és gyántás övekkel bir, korábbi időben gombánkat »Pol. morosus« elnevezés alatt a Pol. resinosustól megkülönböztettem, de megvallom, hogy ezzel sok tekintetben megegyezik és mint annak fenyőn termő alakja nézhető.

91. POLYPORUS VULPINUS FRIES.

Hymen. Eur. p. 565. = Pol. populinus Schulzer mpt. p. 747 fig. 3. et Pol. Schulzeri Kalchbr. in Schtz. mpt. p. 439 f. 4. — Tab. XXXVII. fig. 1. a b.)

In ramis Populorum et quercuum ad Retki — et Csrni gaj Slavoniae et in silva Nyárad prope Mohács Hungariae. Etiam in Tiroli, ad Botzen a l. b. Hausmann lectus. Sero autumno.

Subimbricatus, e serie Inodermeorum stuposorum, carne colorata. Pileus suberosus, sessilis vel basi effusus et saepe deorsum productus, subpulvinatus, margine acuto incurvo. 1—3" longus latusve, hirtus vel setoso hispidus, fulvo lutescens, azonus vel fasciis obscurius coloratis ornatus. Contextus tenuis, poris oppositus, colore ligni aut obscurior, ferruginascens.

Száraz nyárfá- és tölgy galyakon Retki- és Csrni gai nevű erdőkben Tótországban és a nyáradi erdőben, Mohács mellett, Magyarhonban. Tirolban is leletett, Botzen mellett b. Hausmann által.

A csepűs, szinezett husu, »Rosthámosok« sorából való, majdnem fedelékes. Kalapja parászerű, tönkten, tövén szétterült és sokszor hátulról kinyujtott, vánkos idomu, éles, behajlott széllel, 1—3" hosszu, érdes szőrrel vagy sertékkel fedett, sárga-barna övtelen vagy sötétebb színű szalagoktól övezett. Állaga vékony, faszinű vagy sötétebb, rozsdás. Csövecskéi hosz-

Pori elongati, subaequales, mediocres, pallidi, colore ligni; ore primum albo irrorati, senio nudi, laceri, fulvo-cinnamomei.

Fries l. c. Pol. vulpino pileum basi nunquam effusum tribuit, eo tamen non obstante Pol. populinum Sch. ad illum dicit; licet Schulzeri fungus, — ut ex icono nostra videre licet, — basi saepissime sit productus. Nota igitur haec non nimis premenda esse videtur.

Fungus noster, in Populis nascens P. populinus. Sch. (Fig. nostr. 1. b.) pileo pallide lutescente, azono, hirto at vix setoso gaudet: forma quercina vero (fig. b). pileum ferruginascentem, fasciis coloratis ornatum omnino setosum habet, basique eximie est dilatatus, quapropter eam olim proprio nomine insignivi (P. Schulzeri Kalchbr.)

Specimina Tirolensia nostris multo sunt rigidiora.

szak, majdnem egyenlök, középszerű nagyságúak, halványok, faszinük, szájukon fehér deresek, idővel csupaszok, szakgatottak, sárba barnák.

A Pol. vulpinusról azt mondja Fries i. h., hogy az tövén sohasem szétterült és még is egyesítve a Schulzer P. populinusát; noha ennek — mint ábránkból látható — szétterült töve van. Ugy látszik tehát, hogy ezen ismertető jelre nem igen nagy suly fektetendő.

Nyárfán termő gombánk = P. populinus Schulzer (1. b. ábránk) halvány szennyes-sárgás és érdes szörös, de nem valóban sertés kalappal bir; a tölgyen termőnek kalapja pedig rozsdászintű, sötétebb szalagokkal ékesített és valóban sertés, tövén pedig többnyire feltünően kiszélesedik. Emiatt ez előtt külön nevet adtam ez alaknak (Pol. Schulzeri Kalchbr.)

Tirolból származó példányaim sokkal ridegebbek a mieinknél.

92. POLYPORUS KALCHBRENNERI FRIES.

Hym. europ. p. 531. = Pol. scutiger Kalchbr. Enum. II. N. 1224. — Tab. XXXVIII. f. 1.

In coryletis montanis, prope Olaszinum Scepusii. Perarum!

Stipes subaequalis, curtus, tenax, vix unciam longus, 3" crassus, nigricans, ferrugineo-pulverulentus. Pileus eumorphus coriaceus, plano-disciformis, zonatus et radiatim rugosus, 2" latus, strato tomentoso, molli, 1" crasso, fulvo-ferrugineo vestitus. Sub hoc strato adest aliud, aequum crassum, cum substantia stipitis contiguum et concolor, fuscoumbrinum. Pori minuti, integri, vix ultra lineam longi, e griseo-fuscescentes.

Differt igitur a Pol. circinato statura multo minori, stipite tenui, contextu haud suberoso et pileo zonato et radiatim rugoso. A Pol. perenni differt pileo duriori, plano convexo, nec unquam infundibuliformi, et poris haud laceris.

Mogyoró bokrok közt, a Szep.-Olaszi hegységen. Igen ritka!

Tönkje majdnem egyenletes, kurta, szívós, alig hüvelyknyi, 3" vastag, feketés, rozsdászintű porral bevont. Kalapja kerek, lapostányérforma, öves és sugárzóan redős, 2" széles, nemezes, puha, 1" vastag, rozsdás-fakó réteggel ruházott. Ezen réteg alatt van egy másik, hasonló vastagságú, de umbra-barna, mely a tönknek hasonszintű állagával összefolyik. Likacsái kicsinyek, ép szájuk, alig 1"-nál hosszabbak, barna-szürkék.

Különbözik tehát a Pol. circinatustól sokkal kisebb termete, vékony tönkje, bőr-nem pedig paraszerű állaga és öves, sugárzóan redős kalapja által. A Pol. perennis-tól pedig sokkal keményebb, lapos, sohasem tülesérforma kalapja és nem szakgatott likacsái által tér el.

93. POLYPORUS PALLIDUS SCHULZER.

Mpt. p. 790. f. 1. Fries Hym. europ. p. 533. — Tab. XXXVIII. fig. 2.

In truncis Carpinii silvae Csrni gaj, prope Vinkovce Slavoniae, raro. Aestate.

Stipes adscendens, solidus, durus, tenax nonnunquam in ramum divisus, varie curvatus, 1—2" longus 3" crassus et crassior, ad basim nodosus, impolitus, su-

Redves gyertyánfa-törzsökön, Csrni gaj nevű erdőben, Vinkovce mellett, ritkán. Nyáron.

Tönkje felegyenese dő, teli, kemény, szívós, központon kívüli, néha egy mellékággal, görbült, 1—2" hosszú, 3" vastag és vastagabb, tövén bőtykös, érdes, csucsán

perne obsolete scruposo-reticulatus, totus nigricans. Pileus carnosus coriaceus, horizontalis, excentricus, planiusculus, margine deflexus, 2" et ultra latus, siccus, pallidus sed praesertim ad marginem lutescens, squamulis obscurioribus, ex epidermide disrupta oriundis demumque disparentibus ornatus. Tubuli ampli, rhombi, ore laceri, inaequaliter decurrentes, pallidi aut flavescentes. Sporae oblongo-ovatae, ad polos attenutae, 0,016 m. m. longae, inaequales, guttulis aliquot oleosis, farctae, albae. Odor farinae, recentis.

Statura multo minore et stipite adscendente, verticali oto nigricante a Pol. squamoso bene diversus.

gyengén gödröcskés vagy hálózott, egészben fekete-barna. Kalapja husos, bőrös, vizirányos, lapos, szélén lehajlott, 2" széles, száraz, halavány, de főkép karmáján sárga, sötétebb pikkelyekkel ékesített, melyek az elrepedő felhámból erednek és később eltűnnek. Csövecskéi nagyok, dülényesek, szájukon szakagtottak, egyenetlenül lefutók, halaványok vagy sárgások. Sporái hosszúdad-tojásdadok, végükön keskenyűlök, 0,016 m. m. hosszak, egyenetlenek, néhány olajcseppekkal talmazók, fehérek. Szaga olyan mint a friss liszté.

Kisebb termete és felegyenesedő függőleges, egészben feketés tönkjé által jól különbözik a Pol. squamosus-tól.

94. POLYPORUS TILIAE SCHULZER.

Mpt. p. 797. f. 1. — Fries. Hym. europ. p. 528. — Tab. XXXVIII. fig. 3.

Ad ramos putrescentes Tiliae, in silva Frusca-gora prope Kamenitz Sirmii. Summa aestate.

Totus vivide ochraceus, mollis, coriaceo tenax. Stipes solidus, subexcentricus, sursum in pileum dilatatus, ad basim attenuatus, $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ " longus, 3—5" crassus. Pileus parum carnosus, planus, depresso-vex, margine acuto patente, plerumque lobatus 1 $\frac{1}{2}$ —2" latus, una alteraque zona, parum conspicua notatus. Tubuli ampli, irregulares, adnato decurrentes, concolores. Caro parum dilutior. Sporae ampliae, oblongo-ovatae, glabrae, guttulam oleosam foventes, albidae.

»Species nobilis, statura et colore distincta, pileo subzonato a tribu recedens.« (Fries. l. c.)

Rothadó hársfa-galyakon, Fruskagora erdőben, Szerémben, Kamenitz táján. Nyár derekán.

Egészben elevenen oker sárga, puha, bőrös szívós. Tönkjé telik, központon kívüli, fölfelé a kalapba szélesedő, tövén vékonyuló, $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ " hosszu, 4—5" vastag. Kalapja nem igen husos, lapos vagy lenyomott, alig feltünné öves, vékony, elálló, többnyire karélyos széllel. Csövecskéi tágasok, egyenetlenek, a tönkhez nőttek és lefutók, hasonszinűek. Husa kevessé halaványabb. Sporái nagyok, hosszúdad-tojásdadok, simák, olajos cseppel, fehérek.

Színe- és termeténél fogva nemes faj, mely eltérőleg osztálya többi fajaitól, öves kalappal bír.

95. HYDNUM FULIGINEO-VIOLACEUM KALCHBR.

Fries. Hym. Europ. p. 602. — Tab. XXXII. fig. 2.

Prope Olaszinum Scapusii, locis umbrosis, inter acus Pini coacervatas, in plaga Hydnorum feracissima, ubi etiam H. geogenium, squamosum, cinereum etc. legi. Sept.

Carnosum, compactum, statuerae mediocris. Stipes subexcentricus, sesquiuncialis, digitus minoris, crassitie sub-tortus aequalis, vel deorsum incrassatus, basi in caudiculam brevem attenuatus, sursum in pileum dilatatus et aculeorum rudimentis granulatus, pileo concolor. fuligineo-violaceus. Pileus carnosus, pulvinatus, subdepressus, margine acuto, inflexo, 1—2" latus, superficie adpresso tomentosus, aetate glabrescens, fuligineo-violaceus cum tinctura passim vinoso-rubella. Aculei

A szepes-olaszii erdőben, tülevelekkel fedett árnyas helyeken, egy kisebb téren, mely Gerbenekkel bővelkedik és melyen a Hydn. geogenium, squamosum, cinereum sat. terem. Sept.

Husos szilárd, középtermetsű. Tönkjé kissé központon kívüli, másodfél hüvelyknyi, kis ujjnyi vastagságu, görbült, egyenletes vagy lefelé vastagodó tövén pedig rövid farkba vékonyuló, felül a kalapba szélesedő, a tüskék durványítót szemesés és a kalappal hasonszinű, komosanibolyakék. Kalapja husos, vánkosforma, közepén lenyomott, lehajlott éles karimával, 1—2" széles, felületén lenyomottan nemezes, későbben csupasz,

aequales, breves, e carneo-violascentes. Caro aequabilis, firma, violacea, in-stipite dilutior vinoso-rubella.

Differt a H. fuligineo-albo coloribus et disco haud collicutoso vel squamuloso. Cum H. violascente Alb. et Schw. non comparandum.

kormosan ibolyaszínű, helyenkint borveres árnyék-lattal. Tüskéi egyformák, kurták, testszinűből ibolya-kékek. Husa hasonállagú, kemény ibolyakék, a tönkben borveres.

A H. fuligineo-albumtól különbözik színe és nem gödröcskés vagy pikkelyes kalapja által. A H. violascens Alb. et Schw. elég távol áll tőle.

96. HYDNUM SCHIEDERMAYERI HEUFLER.

Oester botan. Zeitschrift. Nro 2. 1870. Fries Hym. europ. p. 609. = Sarcodontia Mali. Schulzer Mpt. p. 699. f. 2. — Tab. XXXVIII. fig. 4.

Ad truncos morbidos Mali, in hortis cultae. Fungus in Germania, ut videtur, huendum non observatus, sed iam in Austria superiore obvius, ubi Carol. Schiedermayer eum detexit. In Hungaria vero, pluribus locis per me, in Slavonia autem per Schulzerum lectus. Aestate nascens et in hiemem usque perdurans.

Sub cortice emoriante effunditur massa carnosa, plures saepe spithamas longa lataque, ex angustia loci deplanata, 1—3" crassa, quae per rimas propululans ibique liberius evoluta, in gomphos abit stalactitos, 1—2" crassos, in parte coelum spectante granulis tuberculisque confluentibus, pruinoso-mucidis tectos, ceterum aculeiferos. Color totius primitus sulfureus mox in carneum mutatur et, ubi sole aduritur, intense rufescit. Caro e substrato egrediens firma, succosa, alabastrina, transversim scissa in fundo pallido lineas albidiiores, intestiniformes ostendens, mox vero prorsus alba, ambitum versus grumosa, sulfurea. Aculei terram spectantes stipati, longi, subulati et breviores conici, creberrime foliacco compressi, canaliculati, apice incisi ibidemque subtilissime albo-fimbriati, ceterum e sulfurelo carnei. Sapor ingratus, acidus. Sporae globosae, minutae albae. In substantia fungi crebro cavernae inveniuntur, etiam aculeis obsitae.

Species plerumque haud rite evoluta et hinc maxime fallax. Plures mycologi — inter quos et ego — speciminibus atypicis a cel. Heuflero missis seducti, in his Hydnum aureum, sulfureum aut squalinum quaesivimus; solus Fries caute monuit nova videtur species, cuius status typicus ulterius inquirendus. Hac sententia fretus Heufler l. c. novam hanc speciem descripsit, sed eam Hydnis resupinatis inseruit. Paulo post et ego Hydnum hocce in Malis hortorum Scapusii observavi et exemplaria viva, typice evoluta describere pingere potui; at vero mox perspexi fungum hunc non ad Hydna resupinata, sed ad Merismata, tuberculiformia, immarginata referendum esse.

Kertekben, redves almafán. Mint látszik, eddig még nem észleltetett Németországban, de igen is Felső-Ausztriában hol Schiedermayer Károly fedezte fel e gombát. Magyarhonban több helyütt leltem, Schulzer pedig Tótországban. Nyár derekán fejlődik és télig eltart.

A betegeskedő, elhaló fának kérge alatt kiömlik egy husos gyurma, mely néha széltében és hosszában több arasnyi. Ahol szük helyen van lapos, 1—3" vastag, de hol a hasadékokból kiforr és szabadabban fejlődhetik, csepkö idomu gumókat képez, melyek 1—2" vastagok és az ég felé néző részükön, összefolyó, penészes, deres bőtyökkel és szemesékkel fedettek, egyebütt pedig tüskések. Az egésznek színe eleinte kénkösárga, de hamar testszinűbe megy át és hol a nap süt, élénken rötesedik. Husa, midőn a fából kifakad, tömör, leves, alabastrom-fehér, keresztülszelve halvány fenéken fehérbőr, összekanyarított csíkokat mutat; későbben benn fehér, körülbelül felé pedig morzsás, kénkösárga. Tüskéi földet nézők, sífrún állók, áridomuak, a rövidebbek közülök kupdadok, gyakran levél szerűen összenyomottak, csatornások, csucsukon bemetszettek és ugyanott igen finomul, fehér rojtosok, egyébiránt kénköszinűből testszinűek. Ize kellemetlen, savanyus. Sporái gömbölydedek, piczinyek, fehérek. E gomba belső állagában gyakran odvak vannak, melyek tüskékkel kirakvák.

Ezen faj többnyire csak tökéletlenül van ki fejlődve s ily csalfa. Több gombász, kik közt én is valék, félrevezetve. Heufler által küldött tökéletlen példány által, ezekben a Hydn. aureumot, sulfureumot és squalinumot kereste. Csak Fries nyilatkozott ovatosan oda, hogy új fajnak látszik, melynek szabály szerinti állapota még kipuhatalandó. E nyilatkozatra támaszkodva Heufler i. h. leírá ezen új fajt, de a hanyattfekvő gerbenek közé helyez. Nem sokára ezután én is szepesi kertjeink almafán észleltem e fajt és friss, szabályoszerűen fejlett példányokat irhattam és rajzolhattam le. De e mellett hamar észrevevém, hogy ezen gomba nem a hanyattfekvő, hanem a tagozott, gumóidomu, karima nélküli gerbenek közé tartozik.

97. IRPEX PAVICHII KALCHBR.

Fries. Hym. europ. p. 621. — Tab. XXXVII. fig. 2.

In truncis Croatiae legit Dr. Pavich. Vidi specimina sicca ex herb. Juratzka.

Pileus coriaceus, basi angustata sessilis, villosotomentosus albidus, zonis concoloribus, sericeo fibrillosis, ambitu lobulatus. Dentes in margine pilei reticulato connexi, truncati, incisi, interiores acutiusculi, laceri, pallidi.

In honorem Pavichii, Physici quandam comitatus Zagrabiensis, viri de re botanica regionissuae meritissimo, ejus nomine fungum hunc rarum insigniendum putavi.

Horvátország törzsein lelte Dr. Pavich. Száritott példányait láttam Juratzka növénygyűjteményéből.

Kalapja bőrös, tönktelel, tövén keskenyülő, szőrös-nemezes, fehéres, hasoncsinű selymes övekkel, szélén karélyos. Fogai, az alsó karimán, reczésen összenöttek, csonkák, bemetszettek, a bensők hegyesek, szakgatottak, halványok.

Fajunkat a fön kitett névvel ékesítettem Dr. Pavich, Zágrábmegye néhai főorvosának tiszteletére, ki magának Horvátország növényisméje körül nagy érdemeket szerzett és ezen ritka gombát is felfedezte.

98. STEREUM LUTEO-BADIUM FRIES.

Epier. p. 547. Tab. XXXIII. fig. 2.

In Croatia, leg. Dr. Pavich. *)

Postice ad natum, umbonato-sessile, coriaceum. Pilei tenues, subflaccidi, planiasculi, margine plano obsolete crenulati, flabellati vel subreniformes, 1— $1\frac{1}{2}$ " longi lative, radiatim plicati, concentrice fasciati, villosuli zonis margineque glabri subnitidi badio-ferruginei. Hymenium laeve, glabrum, ex argillaceo-lutescens.

Frequens est in tropicis terris et summopere memorabile, speciem subtropicam, Chili et Surinami incolam, apud nos quoque provenire: si nempe fungus hic depictus revera in Croatia natus est! Sed in schedula originaria laudati inventoris omnino patria haec expresse nominatur; nec inauditum sane fungos zonae torridae etiam sub coelo temperato provenire. Sic De Notaris Pol. australem in Italia et Weinmann Stereum fasciatum in terris Caucasi legit.

*) Iconem nostram ad exemplar siccum, in herb. Juratzkiano asservatum paravi. fig. 6. vero ad specimen vetustius, a cl. Zollinger in Java ectum, quod pileo magis glabrato, obscuriore et margine prolificante insigne.

Horvátországban lelte Dr. Pavich. *)

Hátulról a fához nőtt, tövénél pupos, bőrös. Kalapjai vékonyak, majdnem fonyadtak, laposak, szélükön kissé hornyoltak, legyező vagy veseidomnak 1— $1\frac{1}{2}$ " hosszak és szélesek, sugárzóan redősök, egyszépen központilag csíkoltak, finomul szörösek, az öveken és a szélen simák, kissé fénylők, barna rozsdaszínűek. Termőrétege sima, csupasz, agyagszinűből sárgás.

E faj ugyan gyakori a forróvi tájakban; hanem nagyon érdekes, hogy ezen, Chili és Surinam lakója, nálunk is terem: ha t. i. az itt lefestett gomba valóban Horvátországban termett. De a nevezett felfedezőjének eredeti czéduláján világosan ezen ország van megnevezve, és nem épen hallattalan dolog, hogy a forróvi gombák, mérsékelt éghajlat alatt is jelennek meg. Igy p. o. De Notaris a Pol. australist Olaszországban, Weinmann pedig a Stereum fasciatumot a Caucasus tartományaiban szedte.

*) Abránkat Juratzka növénygyűjteményéből vett száraz példányok után készítettem, 6. alatt pedig ugyanezen fajnak példányát rajzoltam, melyet Zollinger Jáva szigeten lelt, és mely setétebb, csupaszabb, szélén sarjadzó kalapja által tűnik ki.

99. CLAVARIA BRACHIATA FRIES.

Hym. europ. p. 671. — Cl. alnea Schulzer mpt. p. 682. f. 5. — Tab. XXXV. fig. 4.

In ramulis, prostratis, alneis, ad Szöllős prope Magnovaradinum Hungariae. Nov. Raro.

Solitaria erumpens, valde fragilis, flavo-fusca, primo floccoso-farcta, demum fistulosa, ramos paucos laterales, brachiatos, apice obtusos, irregulariter exserens.

Cum Clavariis ramosis nulla affinitas. Ob Cl. contortam, aequa in alno nascentem Fries denominacionem Schulzeri mutandam esse censuit.

Lehullott égerfagalyakon, Szöllős mellett, Nagyvárad közelében. Nov. Ritkán.

Magános, kitörő, igen törékeny, sárga-barna, ifjúságában pelyhesen tömött, később csöves, néhány oldalagos, karszerű, csucsokon tompa ágathajt.

A galyas Clavariákkal semmi köze. Fries, a Cl. contorta miatt, mely hasonlóan égerfán terem, Schulzer elnevezését elváltoztatandónak vélte.

100. AG. (TRICHOL.) BUFONIUS PRS.

Fries Hym. europ. p. 63. — Tab. XXXIX. fig. 1.

In Pinetis Scepusii, haud frequens. Aug. Sept.

Stipes farctus, clasticus, subaequalis 2—3" longus 3—6" crassus, floccoso fibrillosus, e flavo rufescens. Pileus carnosus convexo-planus depresso, primum sericellus, discosquamulis innatis punctato-rugosus, e flavo livescensque umbrinus. Lamellae vix confertae latae ventricosae arcuato adnatae, sulfureo-alutaceae, demum leviter olivascentes. Caro flava, fracta passim violascens rufescens.

Ag. sulfureo proximus ut hujus progenies videatur: at pileus obscurior, rugoso-punctatus, odor minusgravis etc. distinguunt.

A Szepesség fenyveseiben nem gyakori. Sept.

Tönkje tömött, ruganyos, majdnem egyenletes, 2—3" hosszu, 3—6" vastag, pelyhes-rostos, sárga-rőt. Kalapja husos, domborúból lapos vagy lenyomott, eleinte selymes, benőtt pikkelykéktől pontozottan redő, sárgából vagy hullászinűből barnás. Lemezkéi alig sürűk, szélesek, hasasok, ívszerűen tönkhez nőttek, sárgás-bőrszinűek, utoljára gyengén olajzöldek. Sárga husa, ha töretik, néha violaszinű-rőt lesz.

Az Ag. sulfureushoz oly közel áll, hogy ennek szülötte lehetne; de eltér tőle setétebb színű, redősen pontozott kalapja és sokkal gyengébb szaga által.

101. AG. (CLITOCYBE) VULPECULA KALCHBR.

In Fries Hym. europ. p. 83. — Tab. XXXIX. fig. 2.

In pinetis elatioribus, per montes Olasziensium in terra. Sept. Oct.

Stipes subcavus, firmus, a basi incrassata attenuatus, nudus, albidus. Pileus carnosus e convexo planus depresso, obtusus 1—3" latus glaber, intense gilvo-rufescens, marginem versus albidiior. Caro firma, pure alba. Lanullae acute adnatae, confertae, angustae, utrinque attenuatae albae.

A simillimo Ag. amaro stipite cavo et sapore miti differt.

A szepes-olaszi hegység magasabb fekvésű fenyveseiben, földön termő. Sept. Oct.

Tönkje kissé odvas, tömör, felfelé vékonyuló, csupasz, fehéres. Kalapja husos, tompa, 1—3" széles, sima, elevenen sárga-rőt, szélefelé halványabb. Husa tömör, tiszta fehér. Lemezkéi tompa szög alatt a tönkhez nőttek és a lenyomott kalapon kissé lefutók, sürűk, keskenyek, fehérek.

A hozzá közel álló Ag. amarustól odvas tönkje és gyenge ize által különbözik.

102. AG. (COLLYBIA) FODIENS KALCHBR.

Tab. XXXVI. fig. 2.

Locis apricis silvarum, Olasziensium, ad basim truncorum Pini.

Stipes cavus, tenax, subventricosus, plerumque longitudinaliter costatus, 2" longus, 5—6" crassus, in radice aequale longam vel longiore, terrae profunde immersam attenuatus, glaber, albus. Pileus carnosus, firmus, convexus, obtusus, margine inflexus, 2—3" latus laevis, glaber, carneolutescens, centro obscurior gilvus. Lamellae rotundato emarginatae, confertae, angustae, albo flavidae.

Ag. maculato et ag. Scorzonero proximus, sed utroque robustior, nec unquam maculatus.

Az erdők gyepes szélein, fenyők alján, Szepes-Olaszi közelében.

Tönkje odvas, szivós, kissé hasas, többé vagy kevesebbe hosszában bordás, 2" hosszu, 5—6" vastag, egy ép oly hosszu vagy hosszabb, mélyen a földbe ható gyökérbe vékonyuló, csupasz, fehér. Kalapja husos, tömör, domború, szélén behajlott, 2" széles vagy szélesebb, sima, csupasz, fakó, központján setétebb, sárgarőt. Lemezkéi kerekdeden kiszegélyezék, sűrűk, keskenyek, egy kissé sárgások.

Az Ag. maculatus és Ag. Scorzonerae-hoz közel áll; hanem amazoknál erősebb, szivósabb és soha sem foltos.

103. AG. (PHOLIOTA) RUFIDULUS KALCHBR.

In Fries. Hym. europ. p. 226. — Tab. XXXVII. fig. 3.

In graminosis hortorum Olasziensium, Morchellis vernalis coaetaneus, rarus.

Pusillus, gregarius vel passim caespitosus, subunicolor. Stipes laxus, fistulosus, longitudinaliter in fibras solubilis, 1 1/2" longus, 1" et ultra crassus, subaequalis, aquose rufescens, fibrillis albis, demum disparentibus adspersus, basi albido arachnoideus. Annulus, subapicalis, angustus, patulus, reflexus, floccosus, subpersistens albus. Pileus carnosulus, e convexo planiusculus, semper centro depresso, 3—5" latus, laevis, e velo albido, praesertim circa marginem floccosus, raro appendiculatus, hygrophanus, rufidulo-testaceus, in sicco argillaceus circa umbonem plerumque livescens. Lamellae adnatae, vix sinuatae et in pileo profundius umbilicato spurie decurrentes, lineares, ramosae, multis brevioribus mixtae, subdistantes, rufidulae. Caro concolor. Odor subnullus. Sapor mitis, fungosus. Sporae ferrugineo-ochraceae.

Szepes-Olasziban, füves kertekben, a tavaszi kucsma-gombákkal egyidejű, de ritka.

Kicsiny, társas vagy pázsitos, egyszínű. Tönkje puha, esőves, hosszant-rostokra téphető, tekervényes, 1 1/2" hosszu, 1" vastag és vastagabb, majdnem egyenletes, halványon rőt, laz a fehér rosto cskálkál behintett tővén fehéren pókhálós. Gyűrűje közel a csucshoz, szük, nyilt, viszszahajlott, pelyhes, majdnem tartós, fehér. Kalapja huskás, domború lapos, közepén mindenkoromott, 3—4" széles, sima, karimáján, — főleg eleinte, — fehéres takarójától pelyhes, ritkábban függönyös vizesnek látszó rőtből téglaszínű, szárazon pedig agyagszinű, köldöke körül többnyire szürkés-hullászinű. Lemezük tönkhez nöttek, alig öblösek és a benyomott kalapon látszólag lefutók, 1" szélesek, vonalszerűek, ágasok, sok rövidebbel vegyítések, majdnem gyerek, rötek. Husa hasonló szinű. Szaga jelentéktelen. Ize gyenge, gombászerű. Sporái rozsdaszínűből okersárgák.

104. AG. (HEBELOMA) DIFFRACTUS FRIES. VAR.

Hymen. europ. pag. 242. — Tab. XXXIX. fig. 3.

In silvis montanis Scapusii, supra acus Pini coacervatas.

Gregarius. Stipes farctus, sursum attenuatus, 2—2 1/2" longus, 4—6" crassus, albidus, sursum squamulis albido-lutescentibus punctatus. Velum nullum. Pi-

Hegyes erdőkben Szepességen lehullott tőlevelek közt.

Társas. Tönkje tömött, felfelé vékonyuló, tővén rövid orsóforma, 2—2 1/2" hosszu, 4—6" vastag, fehér, fel-ső részén sárgás pikkelyektől pontozott, fátyol-

leus carnosus, convexus, siccus, diffracto-squamulosus, $1\frac{1}{2}$ — $2''$ latus, albo-ochraceus. Lamellae emarginatae, confertae, aridae, immaculatae, primum pallidae, dein sordide ferruginoscentes. Odor debilis, haud gratus.

Fungus noster cum illo Friesi pileo diffracto-squamuloso convenit quidem, sed stipite farcto, haud fusiformi et lamellis haud latissimis tantum distat, ut fors novum nomen mereatur. Nolui tamen tribum formis ambiguis scatentem, nova specie augere.

nélküli. Kalapja husos, domboru, száraz, pikkelykékre széttörött, $1\frac{1}{2}$ — $2''$ széles, fehér-bőrszinűből okersárgás. Lemezkéi kiszegélyzettek, sűrűk, nem nyirkosak, tiszták, eleinte halványak, azután szennyesen rozsdaszintűek. Szaga kellemetlen, de gyenge.

Nagyobb termete, tömött, nem orsó forma tönkjé és nem épen széles lemezkei által, gombánk a Fries gombájától tit el, annyira, hogy talán jobban külön fajnak volna tekintető; de ez osztály ugyis már hemzseg bajosan megkülönböztethető formáktól s így egy új fajnak felállítását nem tartottam célszerűnek.

105. AG. (PLUTEOLUS) DICTYOTUS KALCHBR.

Tab. XXXI. fig. 4.

In pascuis collis Werpusch, prope Olaszinum. Rarus. Solitarius, subconeolor. Stipes fistulosus, fragilis aequalis, $2''$ longus, $1\frac{1}{2}$ — $2''$ crassus, laevis, glaber, subpruinosus, pileo parum dilutior, albido lutescens. Pileus tenuis, carnosulus e campanulato expansus, umbonatus, $1''$ et ultra latus, siccus, venis anastomosantibus eleganter reticulatus, albido ochraceus. Lamellae liberae, ventricosae, subdistantes, latae, subconcolor.

Ag. reticulato omnino peraffinis; sed ob stationem, tenestrem et colorem totius subochraceum, noster fungus cum illo aegre conjungitur.

Werpusch nevű dombnak legelőin Szepes-Olaszi mellett Magános, majdnem egyszínű. Tönkjé csöves, törékeny, egyenletes, $2''$ hosszu, $1\frac{1}{2}$ — $2''$ vastag, csupasz, sima fehér-sárgás. Kalapja vékonyhusú; harangidomuból lapuló, pupos, $1''$ széles vagy szélesebb száraz egybefutó erektről csinosan reczézett, fehér-okersárga Lemezkéi szabadok, hasasok, alig sűrűk, szélesek, majdnem hason szintűek.

Az Ag. reticulatossal ugyan közel rokon; de bajosan azonosítható vele, eltérő színe miatt és mivel földön, nem pedig fán terem.

106. PHALLUS IMPERIALIS SCHULZER.

Mpt. p. 641. fig. 1. — Tab. XL. fig. 1.

In hortis, ad Mohács. Hungariae australis optime evolutus, maerior et rarior in arvis ibidem et in pratis ad Kamennitz Slavoniae, Aug.—Nov. sed ovo inclusus saepius jam vere effoditur.

Uterus, dum e terra egreditur, fere pyriformis 1—4'' altus, 1—3'' crassus, basi plicatus, late purpureus, demum purpureo rufescens, interiore pagina alba, caeterum illo Phalli impudici similis. Idem valet de stipite, modo quod membrana stipitis basim amplectens rubra est et utero adnata. Receptaculum mitratum, campanulatum $1\frac{1}{2}$ — $2''$ longum et latum, reticulato cellulosum, atroviride, margine lobatum et passim reflexum limbum interiore ru-goso plicatum, album ostendens, indusio tenui, membranaceo, subdiaphano, albo cum stipite con-

Déli Magyarhonban legszebben kifejlődve találtatott a mohácsi kertekben, ritkábban és nemileg elsatnyulva az ottani tarlóföldeken, továbbá Tótországban a Kamenitz melletti réteken. Aug. Nov., de tojás alakjában már tavaszkor is többször ásatott ki.

Tojása, midőn a földből kibuvik, majdnem körte forma 1—4'' magas, 1—3'' vastag, tövén ráncos, élenk bibrorszinű, idővel röjt, belső oldalán fehér, egyébiránt alkattában a Phall. impudicus tojásához hasonló, ugy mint a tönk is, csak hogy azon hártya mely annak tövét környezi, vöröses és a külső burokhoz nőtt. Süvege harangidomu, $1\frac{1}{2}$ — $2''$ hosszu és széles, reczés-gödrös, fekete-zöld, szélén karélyos s kissé felhajlott, ugy hogy redős fehér belső szegélye helyenkint láthatóvá lesz. A tönkkel össze van kötve egy vékony, hártyás, félig átlátszó, fehér

junctum. Indusium hoc interiori receptaculi paginae 2—3^{mm} supra marginem adnatum, a stipite mox recedit, et margini solo cortinae instar adhaeret, demumque disparet. Orificium ad verticem receptaculi disco orbiculari, plerumque eleganter crenato albo-lutescente cinctum.

ing által, mely a süveg belső oldalához van növe, későbben a tönktől elválik és mint ezafatos függöny a süveg karimáján marad, utoljára pedig elenyészik. A süveg tetején levő nyilás egy tányér forma, többnyire csinosan horonyolt, fehér-sárgás tárcsával van körülvéve.

107. PEZIZA MACROCALYX REESS.

In Fresenius Beitr. pag. 75. tab. IX fig. 7. — Kalchbr. Enum. I. n. 320. — Tab. XL. fig. 2.

In luco fertili collis Malueska, prope Olaszinum, locis umbrosis herboso-muscosis, sub pinibus silvestribus. Quibusdam annis frequenter obvius, ineunte Junio.

E vicinia Pez. vesiculosae, maxima, solitaria, vel 4—5 exemplaria basi fasciculatim juncta et tum caespitem ultra spithamam saepe latum offerentia. Cupula extus floccosa albida, in discoloratio-violacea demum sordide rufescens. Margo plerumque in laciniis 4—6 ovato acuminatas, sat regulares finditur ita, ut fungus Anemonen-Pulsatillam muscis imemersam non male referat. Substantia valde fragilis! Stipes nonnunquam adesse videtus, sed spurius est e mycelio terram conglobante ortus.

Egy termékeny talaju ligetben, Malueska nevű dombon, Sz.-Olaszi mellett, árnyas, füves-mohos helyeken, erdei fenyők alatt. Némely években gyakori. Junius hó kezdetén.

A Peziza vesiculosa szomszédságából, igen nagy, magános vagy 4—5 példány, tövén nyálábosan egysített, sokszor egy arasznai széles gyepet képező. Serlege kívülről pelyhes, fehéres, belőlről lila-violaszínű, utoljára szennyesen rötbarnás. Széle többnyire 4—6 tojásdad-hegyezett, elég szabályos lebonyekre szakad ugy, hogy ezen gomba egy, a mohból kibuvó Leány-kökörésin yhez hasonlítható. Állaga nagyon törekény. Néha ugy látszik, mintha tönkjével volna; de ez csak áltönk és oly alapszövetből áll, mely a földet összegomolyítja.

Species quas supra descripti fere omnes, per venerandum mihi que amicissimum Nestorem nostrum Eliam Fries, in opus suum novissimum »Hymenomycetes europaeae« receptae et hoc pacto, ut ita dicam, civitate jam donatae sunt. Paucas tantummodo stirpes auctor hic gravissimus alio nomine insigniendos aut alio loco inserendos putavit.

Sic, vastam literaturam mycologicam pervolvens, reperit Ag. macrocephalum Schulzer synonymum esse cum Ag. macrorrhizo Lasch. Ag. superbientem Schulzer cum Ag. zizyphino Vivian. Ag. plebejum et obturatum nostrum, (fors!) cum Ag. erophilo et Coronillo. Fr.

Ag. tumulosum Kalchbr. Tricholomatibus adscriptum ad Clitocybeas, Ag. pardalem Schulzer ad Claudopodes, Ag. punctulatum Kalchb. ad Stropharias, Ag. haemorrhoidarium Schulzer ad Psalliotas migrare jussit.

In Ag. trullaeformi, centunculo et hiuleo nostro, novas potius vidit species.

Etiam Dr. L. Quelet, fungorum Vogesi felicissimus indagator, mihi plures observationes submisit, fungos nostros spectantes. Inter alia svadet ut Ag. patricius Schulzer ad varietatem rigidam aut excoriantem Ag. cervini referatur et testatur se Ag. psammopodem nostrum nuperrime etiam in Vogesis obvium habuisse.

A főnebb leírt fajok, egyet-kettőt kivéve, mindenjában felvétettek tiszteletre méltó Nesztunk Fries Illés legujabb »Hymenomycetes europeae« című művébe, s így mondhatni, hogy már is polgárjogot nyertek a gombászatban. Csak kevés olyan faj van köztük, melyeket a nevezett szerző más névvel ellátandónak vagy más helyre átteendőnek vélt.

A roppant terjedelmű gombászati irodalmat átlapozván, azt találta Fries, hogy Ag. macrocephalus Schulzer ugyan azon gomba, mint Ag. macrorrhizus Lasch. Ag. superbien Schulzer mint Ag. zizyphinus Viviani, Ag. plebejus és obturatusunk (talán!) mint Ag. erophilus és Coronillus Fries.

Továbbá az Ag. tumulosusomat a Clitocybeák közé az Ag. punctulatusomat a Strophariák közé, Schulzer Ag. pardalisát a Claudopodesek és Ag. haemorrhoidariusát a Psallioták közé vándoroltatja.

Az a mit Ag. trullaeformisnak, centunculusnak és hiuleknak vettetem, szerinte inkább uj faj.

A vogesi gombák szerencsés kutatója Dr. Quetet is nemely, gombáinkra vonatkozó észrevételt küldött hozzá. Többek között ugy vélekedik, hogy a Schulzerfélé Ag. patricius az Ag. cervinus válffajai közé sorozható, — mit nem ellenzek, — és arról is tesz említést, hogy a mi Ag. psammopusunkat a Vogesekben is lelte legujabb időben.

Ultimum, quod silentio praeterire nolim, est : Clar. Worthington G. Smith in Grevillea II. p. 141 contendere me leges prioritatis violasse, eo, quod in opusculo hocce pro subgenere »Chamaeota« (Worthington), nomen Schulzeri »Annularia« adoptaverim. Argumentatio ejus prae sumptioni innititur Schulzeri synonymon antehac in manuscripto solummodo, latuisse; at contrarium testatur optimus prioritatis interpres El. Fries in cuius opere laudato. pag. 85. legitur : Annularia Schulzer. Verhandl. des zool. bot. Vereines in Wien 1868. Syn. Chamaeota Worthingt. Smith. in Seem. Journal 1870.

Loco »72. Lentinus degener Kalchbr. ponendum« Lentinus degener »Schulzer.« Permutatio nominum sphalmate calami orta est et Schulzer ipse jam fungum hunc Lentinis adnumeravit.

Végül még azt kell megemlítenem, hogy a »Grevillea« című lapban Worthington G. Smith, a prioritási törvények meg nem tartásával vágol engemet; mivel egy új alnemet »Annularia«-nak neveztem el Schulzer szerint, nem pedig »Chamaeotá«-nak, Worthington szerint. Vágja azon feltevésen alapszik, hogy Schulzer elnevezését csak annak kézirataiból merítettem; de ezen feltevés alaptalan. A valódi tényállást előadja Fries, idézett könyvében, melynek 85 lapján a következő olvasható : »Annularia« Schulzer. Verhandl. des Zool. bot. Vereines in Wien. 1868. Synon. »Chamaeota« Worthington in Seem. Journal 1870.

72. »Lentinus degener (Kalchb.) helyett« Lentinus degener (Schulzer) teendő. A nevek felcserélése toll hibából eredt és már Schulzer maga is e gombát a Lentinusok közé sorozá.

INDEX.

NÉVMUTATÓ.

	<i>Pag.</i>		<i>Lap</i>
<i>Agaricus argyreus</i> Kalchbr.	12	<i>Cortinarius atrovirens</i> Kalchbr.	32
<i>atramentosus</i> Kalchbr.	15	<i>cypriacus</i> Fries	37
<i>aureolus</i> Kalchbr.	9	<i>melanotus</i> Kalchbr.	38
<i>bufonius</i> Fries	61	<i>torvus</i> Fries	37
<i>caesiellus</i> Kalchbr.	16	<i>H. dnum fuligineo-violaceum</i> K.	58
<i>carneo-albus</i> Wither	22	<i>Schiedermayeri</i> Heufler	59
<i>centunculus</i> Fries	28	<i>Hygrophorus agathosmus</i> Fries	41
<i>centurio</i> Kalchbr.	13	<i>aureus</i> Arren.	43
<i>comosus</i> Fries.	24	<i>erubescens</i> Fries	34
<i>cyanophyllus</i> Fries	17	var. <i>capreolarius</i> Kalchbr.	35
<i>cygneus</i> Schulzer	9	<i>hypothejus</i> var. <i>mendax</i> Kalchbr.	43
<i>decussatus</i> var. <i>illustris</i> K.	26	<i>lacmus</i> Fries	42
<i>dictyotus</i> Kalchbr.	63	<i>laetus</i> Fries	43
<i>diffractus</i> Fries	62	<i>ligatus</i> Fries	40
<i>drepanophyllus</i> Schulzer	21	<i>limacium</i> Fries	41
<i>dulcidulus</i> Schulzer	29	<i>lucorum</i> Kalchbr.	35
<i>fatuus</i> Fries	39	<i>metapodium</i> Fries	42
<i>Fenzlii</i> Schulzer	19	<i>pudorinus</i> Pers.	40
<i>todiens</i> Kalchbr.	62	<i>tephroleucus</i> Pers.	36
<i>haemorhoidarius</i> Schulzer	29	<i>Inocybe asinina</i> Kalchbr.	38
<i>helobius</i> Kalchbr.	31	<i>Bongardii</i> Weinm.	33
<i>macrocephalus</i> Schulzer	14	<i>hiulea</i> Fries	33
<i>mamillatus</i> Schulzer	30	<i>plumosa</i> Bolt.	39
<i>nigrocinnamomeus</i> Schulz.	21	<i>pyriodora</i> Fries.	39
<i>nympharum</i> Kalchbr.	10	<i>Tricholoma Alb & Schw.</i>	34
<i>nudipes</i> Fries	26	<i>Irpep Pavichii</i> Kalchbr.	60
<i>obturatus</i> Fries	31	<i>Lactarius Capsicum</i> Schulzer	40
<i>paradoxus</i> Kalchbr.	27	<i>Lentinus degener</i> Schulzer	46
<i>pardalis</i> Schulzer	18	<i>hispidosus</i> Fries	46
<i>patricius</i> Schulz.	20	<i>leontopodium</i> Schulzer	45
<i>piceus</i> Kalchbr.	23	<i>omphalodes</i> Fries	48
<i>plebejus</i> Kalchbr.	22	<i>resinaceus</i> Trog.	47
<i>plumosus</i> Kalchbr.	15	<i>vulpinus</i> Fries	47
<i>psammopus</i> Kalchbr.	12	<i>Lenzites pinastri</i> Kalchbr.	49
<i>punctulatus</i> Kalchbr.	25	<i>tricolor</i> Bull	49
<i>rancidus</i> Fries	16	<i>Marasmius carpathicus</i> K.	44
<i>ravidus</i> Fries	28	<i>schoenopus</i> Kalchbr.	45
<i>reclinis</i> Fries	16	<i>Panus craterellus</i> Dur et Mont.	48
<i>rufidulus</i> Kalchbr.	62	<i>Peziza macrocalyx</i> Riess	64
<i>sapidus</i> Schulzer	17	<i>Phallus imperialis</i> Schulzer	63
<i>Schulzeri</i> Fries	10	<i>Polyporus benzoinus</i> Fries	56
<i>solstitialis</i> Fries	23	<i>borealis</i> Fries	55
<i>superbiens</i> Schulzer	18	<i>cadaverinus</i> Schulzer	55
<i>terrigenus</i> Fries	25	<i>Evonymi</i> Kalchbr.	55
<i>thranstus</i> Schulzer	30	<i>Kalchbrenneri</i> Fries	57
<i>trullaeformis</i> Fries	14	<i>osseus</i> Kalchbr.	54
<i>tumulosus</i> Kalchbr.	13	<i>pallidus</i> Schulzer	57
<i>vulpecula</i> Kalchbr.	61	<i>peronatus</i> Schulzer	53
<i>Bolbitius vitellinus</i> Fries	32	<i>pubescens</i> Fries	54
<i>Boletus cavipes</i> (Opatow)	52	<i>Schulzeri</i> Fries	53
<i>duriusculus</i> Schulzer	51	<i>Tiliae</i> Schulzer	58
<i>porphyrosporus</i> Fries	51	<i>vulpinus</i> Fries	56
<i>Cantharellus ramosus</i> Schulzer	44	<i>Stercum luteo-badium</i> Fries	60
<i>Clavaria brachiata</i> Schulzer	61		

Gerbiny et Kalchbrenner.

Kere rajzolva s nyomva Hartinger Ant. és fia cs. k. udv. chromolithográfiai műüzetében.

BOLETINUS CAVIPES OPATOWSKY.

Kalchbrenner et Schulzer del.

Kore rajzolva s nyomva Hartinger Ant. és fia cs. k udv. chromolithographiai intezetében.

1 BOLETUS PORPHYROSPORUS. FRIES.

2 HYDNUM FULIGINEO VIOLACEUM. KALCHBR. 3. POLYP. PERONATUS. SCHULZER

4 AG. PLUTEOLUS DICTYOTUS. KALCHBR.

Kalchbrenner.

XXXIII.

Icenes selectae Hymenomycetum Hungaræ.

1.

2.

Kalchbrenner et Schulzer del.

Kore rajzolva s nyomva Hartinger Ant. és fia cs. k. udv. chromolithografial intezetében.

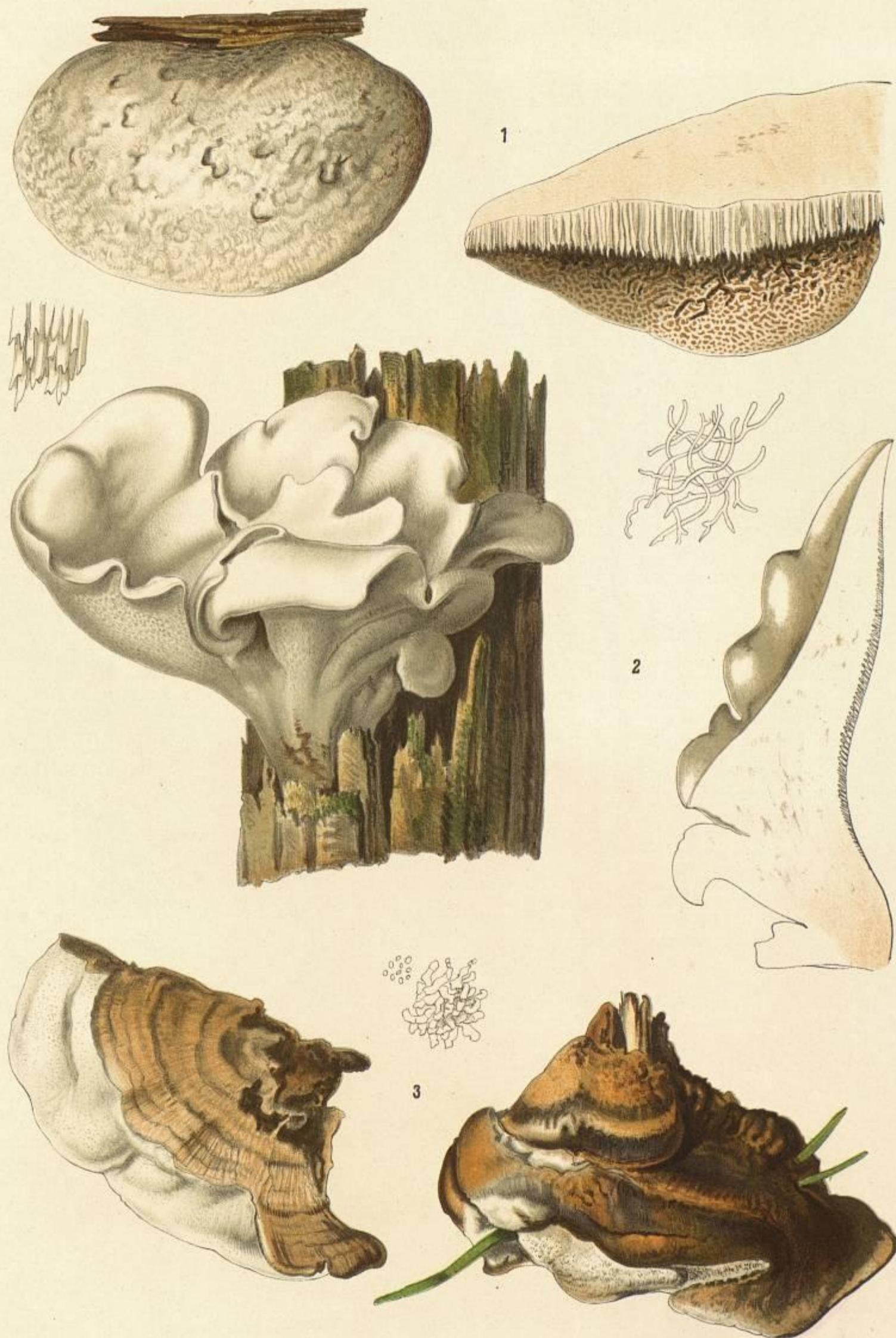
1 BOLETUS DURIUSCULUS. SCHULZER. 2 STEREUM LUTEO BADIUM. FRIES.

A M. Tud. Akad. Math. s Természettud. Bizottsága.

Kalchbrenner

XXXIV.

Jones selectae Hymenomycetum Hungariae.

Kalchbrenner et Schulzer del.

Kore rajzolva s nyomva Hartinger Ant. és fia cs. k udv. chromolithográfiájában.

1 POLYPORUS SCHULZERI FRIES. 2 POL OSSEUS KALCHBR.

3 POL. PUBESCENS SCHUM.

A M. Tud. Akad. Math. s Természettud. Bizottsága.

Kalchbrenner

XXXV.

Jones selectae Hymenomycetum Hungariae.

Kalchbrenner et Schulzer del.

Köré rajzolva s nyomva Harlinger Ant. és fia cs. k udv. chromolithografiai intézetében.

1 POLYP. CADAVERINUS SCHULZER. 2 POLYP. BOREALIS FR.
3 POLYP. EVONYMI KALCHBR. 4 CLAVARIA BRACHIATA SCHULZER.

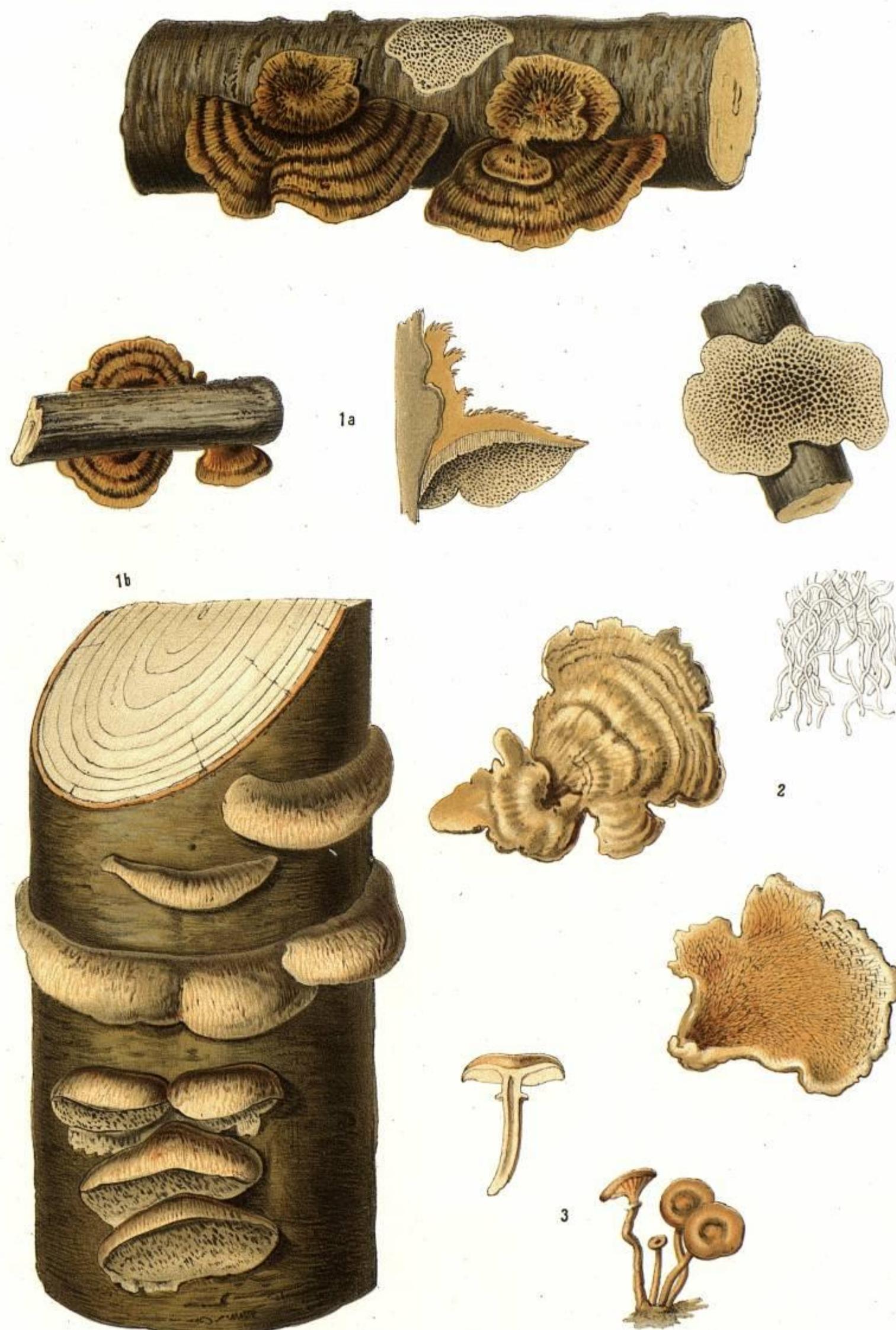
A. M. Tud. Akad. Math. s Természettud. Biottságá.

Kalchbrenner

Köre rajzolva s nyomva Hartinger Ant. és fia cs. k udv chromolithográfiai intézetében

1. POLYPORUS BENZOINUS FRIES. 2 AG. COLLYBIA FODIENS KALCHBR.

Kalchbrenner et Schulzer del.

Közé rajzolva s nyomva Hartinger Ant. és fia cs. k. udv. chromolithográfiai intézetében

1 POLYP. VULPINUS FRIES. 2 IRPEX PAVICHI KALCHBR.

3 AG PHOLIOTA RUFIDULUS KALCHBR.

Kalchbrenner et Schulzer del.

Közé rajzolva s nyomva Hartinger Ant. és fia cs. k udv. chromolithografiai intézetében.

1 POLYP. KALCHBRENNERI FRIES.

2 POL. PALLIDUS SCHULZER. 3 POL. TILIAE SCHULZER.

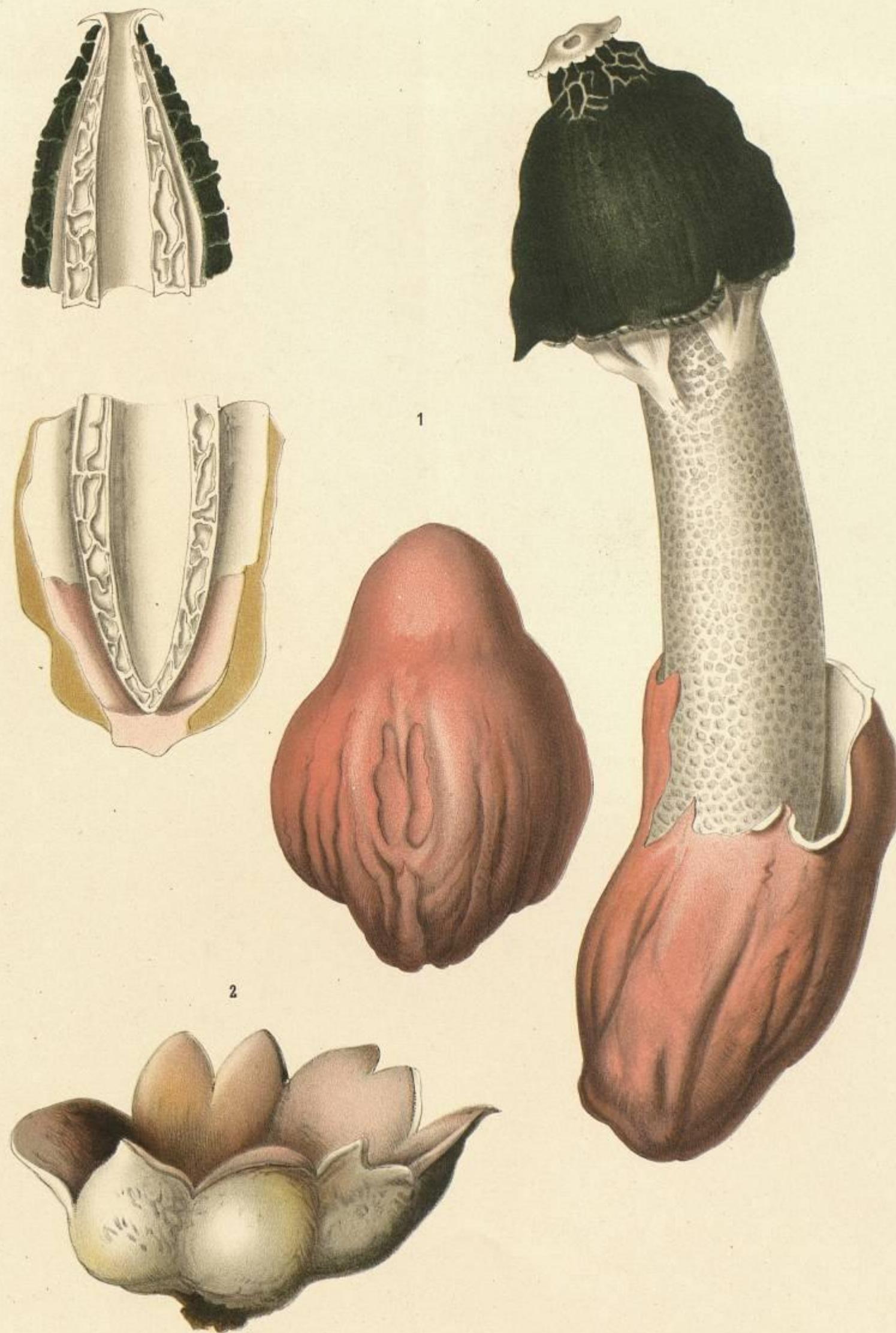
4 HYDNUM SCHIEDERMAYERI HEUTLER.

Kalchbrenner del.

Kore rajzolva s nyomva Harlinger Ant. és fia cs. k. udv. chromolithografiai intézetében.

- 1 AG. TRICHOLOMA BUFONIUS PERS.
- 2 AG. CLITOCYBE VULPECULA KALCHBR.
- 3 AG. HEBELOMA DIFFRACTUS FRIES.

Kalchbrenner et Schulzer del.

Közé rajzolva s nyomva Hartinger Ant. és fia cs. k. udv. chromolithographiai intezetében.

1 PHALLUS IMPERIALIS SCHULZER. 2 PEZIZA MACROCALIX FRESEN.